

OPINIONS

Nº 160 - any 2024

Preguntes per al 2024

“Any nou, vida nova”. Una dita que solem repetir cada començament d’any. Un moment idoni per a fer un balanç de tot el bo i menys bo que ha succeït en general, i, en l’àmbit personal, discernir si cal canviar o millorar estratègies o el nostre comportament, per assolir els objectius que ens havíem proposat i que, a vegades per mandra i altres per circumstàncies, no hem pogut dur a terme.

El 2023 ja forma part de la història, amb un cúmul de pensaments, sentiments, emocions, treballs i esdeveniments positius i negatius.

Com a positius, es poden enumerar entre altres troballes, resultats vinculats a l’espai i l’univers. Descobriments científics després d’una recerca per a combatre elements patògens instal·lats en el nostre organisme o que s’hi poden dipositar, i, noves tècniques i eines per restablir o millorar la part psíquica, anatòmica o fisiològica de qui ho necessita.

No es pot deixar d’esmentar “les cures paliatives”, on un equip format per professionals (metges, infermeres, treballadors/res socials, i psicòlegs), atenen el pacient en un moment específic de la malaltia vetllant pel seu desenvolupament fisiològic, emocional, familiar, econòmic i espiritual, afavorint l’adaptació de qui la pateix i dels familiars del seu entorn.

Pel que fa a la part negativa, durant el 2023, es poden anomenar: calamitats atmosfèriques, terrorisme, guerres i execucions massives en nom d’un país o d’una religió. Fam i malalties que s’han tornat endèmiques en poblacions que s’han quedat sense medis per a resoldre tants infortunis. Persones que han arriscat la seva vida buscant un món millor morint moltes d’elles en l’intent. Dones sotmeses a un abús masculista o violades i assassinades. També deixalles abocades en rius, mars, platges i boscos, que contribueixen a degradar el nostre ecosistema, com denuncien els experts des de fa temps.

[Aquest punt anterior em recorda unes paraules pronunciades pel Papa Francesc en el decurs d’una entrevista que concedí al periodista Jordi Évole l’any 2020: “*Déu perdona sempre. Les persones de tant en tant. Però, la natura, no perdona mai*”. Una última frase que, ens hauria de fer reflexionar sobre quina és la nostra manera d’actuar vers el prodigi i la meravella tan gran com és la natura amb tots els seus components.]

També hem deixat enrere el que ens ha passat desapercebut per manca d’atenció, per presses, per pors o complexes, que no han deixat gaudir d’experiències personals que ens haguessin causat moments de joia.

¿S’ha instal·lat una apatia generalitzada veient tants fets negatius que, per la seva quotidianitat, només ens trasbalsa el moment just en què veiem imatges esfereïdores?

¿Hem d'esperar un daltabaix de grans dimensions que ens afecti personalment, per sentir un sacseig interior que ens esperoni per a construir un món més just i a l'abast de tothom?

¿Què passa amb valors com la solidaritat, la fidelitat, la paciència, el respecte, la prudència, les bones maneres i l'estima... que havien ocupat un lloc molt important en la nostra manera de fer? ¿Han quedat oblidats, marginats o substituïts per l'egoisme, l'avarícia, la golafreria, el sexe i la indiferència? ¿Anem cap a un món en què la humanitat s'anirà tornant cada vegada més insensible en tots els àmbits?

Sabent que l'engany, la hipocresia i la corrupció, predominen en l'àmbit polític, religiós, legislatiu, esportiu, mediàtic, i, potser fins i tot, en el personal, així i tot, ¿ho admitem amb arguments que ens semblen raonables perquè, seguir per aquest camí, ens és més còmode?

¿Tenim en compte que un camí, per més encertat i planer que ens sembli, pot tornar-se abrupte en un tres i no res, produint-nos un daltabaix físic o emocional, ¿estem preparats amb l'enteresa suficient per encaixar qualsevol esdeveniment negatiu que es pugui presentar?

Si se'ns presentés l'oportunitat de capgirar la nostra vida aquest 2024, ¿què faríem? ¿Continuaríem amb la monotonia en que estem instal·lats i que ja ens va bé? o ¿persistiríem en el ritme vertiginós que duem a terme i que no deixa que l'esperit, sovint ple de tenebres, no rebí ni el petit bri de llum que ha de menester per anar assolint assossec?

Com diu en Miquel Martí i Pol en un dels seus poemes: *“Sobretot, no oblidis que el teu temps és aquest temps que t'ha tocat viure, no un altre, i no el desertis, orgullós o covard, quan et sentis cridat a prendre part, com tothom en la lluita. El teu lloc només tu pots omplir-lo.”*

Un desig personal

Malgrat que, tot plegat, fa pensar en un futur preocupant, desitjo que aquest any que ha començat en què la tecnologia segurament anirà avançant a passos agegantats, però que, les emocions continuaran sent primitives, s'arribi a un equilibri entre les dues parts.

Desitjo també, que hi hagi pau al món i que brolli del cor de tota la humanitat: comprensió, humilitat, generositat i amor en tots els seus vessants.

Si a més de l'esmentat, som benèvolos, sabem perdonar i exercim el dret a la crítica constructiva, sense imposicions ni grolleries, segurament els bons desitjos es podran realitzar i no quedaran només en una utopia.

També desitjo que els Reis us hagin dut tot el que demanàveu, i que, durant el 2024 el vostre esperit estigui ple de somnis, il·lusions, esperances i que tingueu algú amb qui compartir-les.

Acomiada aquest escrit amb uns quants versets escrits per en Miquel Martí i Pol i musicats per en Lluís Llach que diuen així:

“Dóna'm la mà per fer el camí cap al gran llac dels somnis. Dóna'm el cor per compartir projectes i esperances. Dóna'm la mà, dóna'm la veu i proclamem que tot està per fer. Tot és possible avui, fem sentir arreu com s'exalta el vell desig d'un món millor”.

Saber que tenim una mà per estrènyer o una espatlla on recolzar-nos, que pot amainar el nostre esperit d'angoixes i infondre valentia per superar quasi tots els obstacles... No té preu.

Maria Mercè Usón